

Nazwa wsi wywodzi się od nazwiska „Czajka” jakie nosił naczelnik plemienia, które osiedliło się na zboczach rzeki Kacanki.

W dokumentach występuje już w XV wieku, który to wraz ze Smerdyną i Wiązownicą były wsiami królewskimi wchodzącymi w skład Starostwa Sandomierskiego. Znajdźiska archeologiczne dowodzą, że człowiek mieszkał na terenie obecnego Czajkowa już w neolicie. Natrafiono tu na naczynia gliniane. Po III rozbiorze Polski w 1795 r. wieś i folwark Czajków weszły w skład dóbr rządowych, najpierw austriackich, potem Księstwa Warszawskiego a po kongresie wiedeńskim w 1815 r. należały do dóbr rządowych Królestwa Kongresowego. W roku 1827 było tu 90 domów i 491 mieszkańców. W 1929 r. w Czajkowie było 160 domów, w których mieszkało 874 osób. Była tu wtedy 2-klasowa Szkoła Podstawowa. Czajów jest interesującą wsią ze względu na występujące tu zjawiska geologiczne. Podczas I wojny światowej wydobywano tu siarkę. W czasie okupacji niemieckiej w latach 1939-1945 Czajków należał do dystryktu radomskiego Generalnego Gubernatorstwa. Po wyzwoleniu władze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej przywróciły na wyzwolonych terenach przedwojenny podział administracyjny i wówczas Czajków znalazł się znowu w obrębie powiatu sandomierskiego. Najciekawszym elementem architektonicznym jest kaplica.

Na koniec 1999 roku w Czajkowie Północnym mieszkało 607 osób, w 2006 mieszkało 586 osób, w 2012 roku mieszkało 589 osób, a na koniec 2015 roku mieszkało 591 osób.